

גיטין מז

עניין: מעשה דריש לקיש

מהר"ל ח"א

ריש לקיש וכו'. נראה כי הפירוש, כי ריש לקיש מוסר נפשו להיות מתעסק עם רשעים שהם אוכלים בני אדם מכח רשעתם, ובין כך וכך אוכלים אותם ולוקחים ממנם. ואותם

רבי צדוק הכהן – תקנת השבין סי' י

כלום על זה. ולנסיון ובירור בעלמא וגם לכפרה על ידי המסירת נפש בספק שלו, על כן זבין ללודאי שהם יאסרוהו בידם ולא יוכל לינצל אם לא על ידי תחבולה שחשב, ומי יודע אם יעלה בידו. וזהו בירור, אם עשה שלא כהוגן וחייב מיתה לא ינצל, ואם לאו מן השמים יעזרוהו וינצל. ועלתה בידו דגם בזה אדרבא הוסיף לכלות קוצים כסוחים כאלה אוכלי אדם, ובזה נתבררו כל ענייניו שהיה רק לכלות הקוצים הסובבים השושנה העליונה.

חתם סופר

דף מ"ז ע"א: ר"ל זבין נפשי ללודאי. אחז"ל [צרכות ה' רע"ח] להרגיז י"ט על יכ"ר צתור וק"ש ואי לאו יזכור לו יום המיתה. ונ"ל דאין זה תקנה שלימה, דאדרבא כרשעים מזכירים יום המיתה ויש להם תלצ על כסלם צאמרס אכול ושתה כי מחר מות [ישעי' כ"ג י"ג], ואך כשעוסק צתור וק"ש ואח"כ מזכיר יום המיתה, נכנס מאומת הדין לפני מי עתיד ליתן דין וחשבון, והנה כולי עלמא מזני נפשי ללודאי אוכלי צטר אדם הוא הנה"ר המפעס האדם צמעדי פתותיו כדי לאכול צטרו לצסוף ואדם יולל ממנו צחיתא ופלגא, היינו תורה וקריאת שמע, שהוא הכאה להמית הלודאי הזה, ופלגא הוא יום המיתה שהוא רק פלגא, ולדיק כריש לקיש מהכאה ראשונה שהוא עסק הצורה כזר מת ונסתלק הנה"ר, ופש לי פלגא הצכרת יום מיתה כי לא ה' צריך לי, וכמ"ש מורי צהפלאה הנה נא זקנתי לא ידעתי יום מותי [צראשית כ"ז צ'], פי שלא הולכתי להזכיר יום המיתה לעולם כי צעלתי צתור וק"ש רפ"ב.

בעל שם טוב על התורה בראשית

קנו. ביאור מן הריב"ש וצ"ל על מאמר ריש לקיש זבין נפשיה ללודאי האוכלים בני אדם, קלט) כי באמת בכל תאוות עולם, יש ניצוצי בחינות בני אדם, קומה שלימה קלט) והצדיק מתקנם, ומי שהולך אחר תאוות לבו, אוכל ומשחית את בני אדם, וריש לקיש נפל תחת תאוות הזמן, שנתגבר עליו היצר והקליפות בפיתויין ומתוקי דלישנא כנודע, שיתענג בעונג מר ורע, והצדיק הזה התגבר על הכל והרג את כולם, כל כחות רעות והקליפות, וכשרואה היצר שאין בו תוחלת שיתגבר להרשיע ולפתות את הצדיק, אז אומר לו ראה כמה מעשיך נאים ביותר, כי כל העולם הולכים אחר תאוות לבו ואתה בלבדך צדיק וקדוש וחסיד, ובוה מתגאה על כל, והגאווה הוא ממש עבודה זרה, וצריך להכות גם את זה, וזהו חיותא ופלגא, כי אחר שממית אותו צריך עוד לפלגא חיותא להנצל מגאווה שילך בדרך הממוצע, צדיק אוכל לשובע נפשו, וכל מעשיו יהיו לשם שמים כל אחד לפי השגתו יש ביחודים ובאהבת ישראל, ויש בדרך אחר, וישלים עם יצרו להפכו אל הטוב, וקליפות נגה חציו טוב וחציו רע, וכשעושה שלום, נהפך חציו של טוב אל הקדישה וחציו של הרע נדחה, וזהו הדרך הנכון, מתחלה כשמתגרין בו שלש קליפות הטמאות, צריך לפרוש עצמו מכל וכל מתאוות עולם הזה בסיגופים ותעניות הרבה, עד שממית כח הרע, וזהו חיותא, וכשכבר המית כח הרע יתנהג בדרך הממוצע, באהבת ישראל ובהכנעה, ויחזיר חציו הטוב של נגה אל הקדושה על פי דרך התורה וחציו ידחה וזהו ופלגא, כך עולה מדברי מן אלקי הריב"ש וצ"ל:

מקור מים חיים על הבעש"ט

קלט) ובס' נתיב מצותיך בהקדמה ד"ג ע"א כתב וז"ל, כמאמר מן הקדוש ריב"ש טוב על מאמרם ריש לקיש זבין נפשיה ללודאי. דהענין בעת שיצא מן הלסטים ורצה לקבל על עצמו עול תורה ועבודה בפרישות וקדושה זבין נפשיה ללודאי, כי סבבוהו כחות הקליפות לפתותו שיעזוב דרכו בקדושה, כמבואר בזהר, ונפל לתוך תאוות הזמן ומחשבות לא טובות, וכשהצדיק רואה זאת מקבל על עצמו קדושה יתירה, ועל ידי סיגופים מרים הוא ממית והורג את כל הקליפות, ורבי' משה קורדיווארו לא יכול לסבול והרגם בשם המפורש אחר הקדושה והסיגופים שהיו לו, וכשהצדיק מתגבר בפרישות וקדושה וממית והורג כל המפתים, בא לידי אור גדול, ונמשך עליו הארה ושמחה עצומה בתורה ועבודה, ועובד את השם יתברך בשמחה, ובטוב לבב מרוב כל, אף על פי שנופל לקטנות, אבל לא לבחינה כזאת ללודאי, וכשנקבע בקדושה ומשיג הארה עצומה ומדרגות בא אליו היצר ואומר לו ראה מעשיך כמה קדושות השגת, וכמה אורות בהירות, וזהו, אף שהרג אותם עד מות עדיין נשאר פלגא מחאה, שהוא קליפות נגה חציו טוב וחציו רע, וזהו מלחמה כבדה כל ימיו להכות החציו רע ולהעלות החציו שהוא טוב וליילך בדרך ממוצע, עכ"ל.

WHATSAPP

EMAIL

PODCAST

TORAHANYTIME

ALLDAF

DAFYOMI PORTAL

KOLHALASHON